ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **L. T. P. T.**, zastoupena JUDr. Ivem Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 319/10, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2020, č. j. MV-174938-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2020, č. j. 77 A 15/2020 – 54,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2020, č. j. 77 A 15/2020 – 54, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 1. 2020, č. j. MV-174938-4/SO-2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 21.161 Kč k rukám jejího zástupce advokáta JUDr. Iva Žižkovského do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka) brojí proti v záhlaví označenému rozsudku, kterým Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované, jímž zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 10. 2019, č. j. OAM-12576-38/PP-2019 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Tímto rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky a stanovilo žalobkyni lhůtu k vycestování do 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Ministerstvo

založilo své rozhodnutí na předchozím odsouzení žalobkyně za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s psychotropními látkami a s jedy ve značném rozsahu.

[2] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 19. 10. 2016, č. j. 5 T 13/2013 – 4827, shledal žalobkyni vinnou z výše uvedeného zločinu a uložil jí trest 5 let odnětí svobody. Žalobkyně byla od 8. 1. 2013 do 19. 8. 2015 ve výkonu vazby a do výkonu trestu nastoupila dne 16. 11. 2016. Z výkonu trestu byla podmíněně propuštěna dne 19. 12. 2016 se stanovením zkušební doby 5 let. V důsledku odsouzení zrušilo ministerstvo žalobkyni povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaná pak následné odvolání zamítla. Krajský soud však rozhodnutí žalované zrušil rozsudkem ze dne 9. 10. 2018, č. j. 57 A 56/2018 - 72, proti kterému podala žalovaná kasační stížnost. Na jejím základě Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/201 - 37. Nejvyšší správní soud nesouhlasil s názorem krajského soudu, že žalovaná neposoudila dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezletilých dětí žalobkyně a zcela pominula hodnocení situace dětí v případě vycestování jejich rodičů. Nejvyšší správní soud však nevyloučil, že by žalobkyně mohla požádat o některé z „nižších“ pobytových oprávnění. Krajský soud, vázán rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, pak žalobu zamítl rozsudkem ze dne 12. 2. 2019, č. j. 57 A 56/2018 - 117.

[3] V návaznosti na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu žalobkyně požádala o povolení k přechodnému pobytu, které ji ministerstvo neudělilo, a žalovaná tento postup potvrdila. Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně u krajského soudu a tvrdila, že k vydání povolení jsou v jejím případě splněny podmínky. Závěr žalované, že mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, se nezakládá na konkrétních zjištěních. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány nedostatečně zohlednily psychickou nemoc jejího syna, která v krajních případech může skončit i sebevraždou. Žalobkyně také uvedla, že správní orgány zcela pominuly posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života jejích nezletilých dětí, které jsou plně integrovány v České republice. Uvedla, že ani její dcera (občanka Vietnamu), ani syn (občan ČR) neumí číst a psát vietnamsky a pouze se domluví. Nemoc jejího syna je navíc ve Vietnamu obtížně léčitelná. Možnost, že by v případě jejího vycestování byl syn svěřen do péče otce, je iluzorní.

[4] Krajský soud uvedl, že povolení k přechodnému pobytu je pouze možností, nikoliv právním nárokem. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/2018 - 37, neplyne, že by ministerstvo mělo povolení k přechodnému pobytu udělit bez dalšího. K námitce narušení veřejného pořádku žalobkyní krajský soud odkázal na napadené rozhodnutí, s jehož závěry se ztotožnil. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobkyně páchala závažnou trestnou činnost. Žalobkyně musí prokázat, že vede řádný život, a do té doby bude hrozba narušení veřejného pořádku aktuální. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Krajský soud obsáhle citoval z rozhodnutí žalované, se kterým se ztotožnil. Žalobkyně nepředložila žádné doklady, ze kterých by plynulo, že její zdravotní stav je nepříznivý nebo že se nachází v tíživé životní situaci. Žalobkyně páchala trestnou činnost a musela si být vědoma, že jejím následkem je kromě trestního postihu také ztráta možnosti vést rodinný život na území ČR. Pokud jde o děti žalobkyně, konkrétně syna, který je občanem ČR, krajský soud uvedl, že nezletilý má na území ČR otce, který by měl povinnost se o něj postarat. Synovi rovněž nic nebrání následovat svou matku do Vietnamu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajský soud se podle ní nezabýval žalobními námitkami. Stěžovatelka především nesouhlasí s tím, že by mohla narušit závažným způsobem veřejný pořádek či ohrožovala bezpečnost státu. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), musí být opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo bezpečnosti přiměřená. Opatření musí být odrazem skutečného a aktuálního chování konkrétního jedince. Preventivní opatření nejsou přípustná.

[6] Stěžovatelka také namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť správní orgány neposoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do života jejích dětí. Obě nezletilé děti jsou v ČR plně integrovány, neumí číst a psát vietnamsky a pouze se domluví. S ohledem na občanství jejího syna je nucená deportace nemyslitelná, neboť nemá ve Vietnamu povolen pobyt a současně trpí nemocí, která je ve Vietnamu obtížně léčitelná. Otec syna se o něj může na území ČR postarat pouze teoreticky, neboť o něj nejeví bližší zájem. Soud k této alternativě neprovedl žádný důkaz. Krajský soud také pochybil, pokud pouze odkázal na rozhodnutí správních orgánů, které rezignovaly na pečlivé posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelčiných dětí. Stěžovatelka uvedla, že správním orgánům nepřísluší žádná diskrece, a naopak posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, který musí být naplněn konkrétními skutkovými okolnostmi dané věci. Správní orgány a krajský soud se také nezabývaly zdravotním stavem jejího syna.

[7] Stěžovatelka dne 22. 2. 2021 požádala Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **je** důvodná.

[10] Kasační soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud dostatečně odůvodnil, proč nepovažoval stěžovatelčiny námitky za důvodné. Z rozsudku krajského soudu vyplývá, že negativním důsledkem odsouzení stěžovatelky za zvlášť závažný zločin je také nemožnost získat pobytové oprávnění. Krajský soud v podrobnostech odkázal na rozhodnutí správních orgánů, ze kterých vyplývá, že stěžovatelka se dopustila závažného jednání úmyslně a ze zištných důvodů. Do uplynutí zkušební doby lze považovat ohrožení veřejného pořádku stěžovatelkou za aktuální. Pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelčiných dětí, krajský soud se jím rovněž zabýval, byť v převážné míře odkázal na rozhodnutí žalované a výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, s nimiž se ztotožnil. Rozsudek krajského soudu je srozumitelný, založený na seznatelných důvodech, a proto je přezkoumatelný.

K hodnocení narušení veřejného pořádku

[11] Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*

[12] Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS., je třeba pojem „závažné narušení veřejného pořádku" posuzovat s ohledem na účel ustanovení, ve kterém je tento pojem užit. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců transponuje čl. 27 odst. 2 směrnice, podle kterého musí být opatření založena na skutečném, aktuálním a dostatečně závažném ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Současně odsouzení pro trestný čin nemůže samo o sobě odůvodnit přijetí opatření k ochraně veřejného pořádku nebo bezpečnosti. Soudní dvůr Evropské unie však v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, C-145/09, *Panagiotis Tsakouridis*, uvedl, že „*členský stát může za účelem ochrany veřejného pořádku považovat užívání omamných látek za nebezpečí pro společnost, které může odůvodnit zvláštní opatření vůči cizincům porušujícím právní předpisy týkající se omamných látek",* a proto nedovolený organizovaný obchod s takovými látkami „*spadá pod pojem veřejný pořádek"*. Předchozí odsouzení pro trestný čin v souvislosti s obchodem s drogami může být vzato v potaz, jestliže je odsouzení důsledkem chování cizince, jež představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku (rozsudky soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 10. 1977, věc 30-77, *Bouchereau*, a ze dne 19. 7. 1999, C-348/96, *Calfa*).

[13] Stěžovatelka byla odsouzena pro úmyslné spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 238 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 41/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník"). Její jednání tedy představovalo velmi závažnou formu trestné činnosti, kterou stěžovatelka páchala vědomě, opakovaně a za účelem zisku. Stěžovatelka však byla z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěna, a to s uložením zkušební doby v délce pěti let. Jednou z podmínek pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je chování odsouzeného, které prokazuje polepšení, a lze tak očekávat, že v budoucnu povede řádný život (§ 88 odst. 1 trestního zákoníku). Zájem společnosti na neopakování trestné činnosti se projevuje stanovením zkušební doby, která může v případě zločinů dosahovat délky až sedmi let (§ 89 odst. 1 trestního zákoníku). Zkušební doba stanovená stěžovatelce je tak poměrně dlouhá, což odpovídá závažnosti jejího jednání, které nebylo jednorázové. Pokud správní orgány uzavřely, že důvodné nebezpečí ohrožení veřejného pořádku stěžovatelkou trvá i po jejím podmíněném propuštění, nelze tomuto postupu nic vytknout. Možnost stěžovatelky opětovně žádat o povolení k přechodnému pobytu není rozhodnutím správních orgánů absolutně vyloučena, pokud stěžovatelka osvědčí, že je schopna vést řádný život. Opatření vůči stěžovatelce samotné tak odpovídalo jejímu individuálnímu jednání, které je po dobu trvání zkušební doby aktuální a není založeno pouze na obecných preventivních důvodech. Ostatně ke stejnému závěru dospěl kasační soud již v předchozím rozsudku č. j. 9 Azs 401/2018 - 37. Ten se sice týkal jiného pobytového oprávnění, avšak také hodnotil, zda trestná činnost stěžovatelky představovala závažné narušení veřejného pořádku. Tato námitka stěžovatelky tak není důvodná.

K hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu dítěte

[14] Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte [z]*ájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*

[15] Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva") má každý *právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán*

nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

[16] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]*ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Podle odst. 3 *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

[17] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že úvaha o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nemá místo jen v případech, kdy ji zákon o pobytu cizinců výslovně vyžaduje. Je namístě i tehdy, kdy zákon o pobytu cizinců její provedení přímo neukládá, ale rozhodnutí může do těchto práv zasáhnout (např. rozsudek ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30). Podle rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců pouze hlediska, kterými se má správní orgán zabývat. Na jeho základě však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců.

[18] Povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince plyne přímo z čl. 8 Úmluvy. Judikatura taktéž dovodila, že i v případě zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu je třeba se zabývat přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života a v případech dotýkajících se nezletilých je třeba přihlédnout též k nejlepšímu zájmu dítěte jako přednímu hledisku rozhodování (viz rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40). Kasační soud již v minulosti uvedl, že správní orgány nemusí posuzovat veškerá kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba zhodnotit důvody specifické pro konkrétní případ (rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 36). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které dal cizinec správnímu orgánu k dispozici.

[19] Ve vztahu k pojmu nejlepšího zájmu dítěte pak soud poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, který kategorizuje nejlepší zájem dítěte v závislosti na druhu řízení a postavení dítěte v něm (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, odst. 52). Nynější věc spadá do kategorie řízení, ve kterých správní orgány přímo nerozhodují o právním postavení dítěte, avšak jeho výsledek je nepominutelně spojen se změnou tohoto postavení. V této kategorii se podle Ústavního soudu otevírá širší prostor pro zohlednění jiných konkurujících zájmů, protože nejlepší zájem dítěte je jedním z několika různých zájmů, které je třeba vážit.

[20] Podle rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 11. 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku,* stížnost č. 56971/10, musí rozhodnutí týkající se dětí skutečně zohledňovat jejich zájmy. Současně musí být případný zásah do soukromého a rodinného života, a tedy i vedený v nejlepším zájmu dítěte, přiměřený sledovaným cílům. Podle ESLP by měl mít zájem dítěte v případě posouzení rozhodující význam (rozsudek ze dne 14. 1. 2016, *Mandet proti Francii*, stížnost č. 30955/12). Judikatura ESLP vyžaduje, aby orgány členských států vzaly v potaz mimo jiné věk dítěte, konkrétní okolnosti jeho pobytu na území členského státu, míru závislosti na péči rodičů (*Mandet proti Francii*) a také jeho blaho s ohledem na obtíže, kterým mohou čelit v domovské zemi, a pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb v hostitelské zemi či další

aspekty, jako je zdravotní stav a trvalost zákazu vstupu rodiče na území členského státu (rozsudek ze dne 15. 11. 2013, *Shala proti Švýcarsku*, stížnost č. 52873/09).

[21] Výše uvedená kritéria měla nalézt odraz v rozhodnutích správních orgánů, které se však podle kasačního soudu nejlepšímu zájmu stěžovatelčiných dětí a dopadu rozhodnutí do jejich soukromého a rodinného života dostatečně nevěnovaly. Správní orgány měly správně definovat nejlepší zájem stěžovatelčiných nezletilých dětí v tomto konkrétním případě a zkoumat, do jaké míry je narušen neudělením povolení k přechodnému pobytu stěžovatelce, což neučinily.

[22] Namísto toho ministerstvo ve svém rozhodnutí konstatovalo, že Úmluva o právech dítěte neukládá povinnost pobytu rodiče a dítěte na území téhož státu, a naopak rodičům je zaručeno právo své dítě vídat, i když žijí v jiném členském státu. Tato skutečnost však sama o sobě neodůvodňuje přiměřenost rozhodnutí správních orgánů. Stejně tak poukaz na to, že rodina již tíživou situaci (výkon trestu jednoho z rodičů) jednou překonala nebo že stěžovatelka si musela být vědoma dopadů své trestné činnosti do možnosti vést rodinný život na území ČR, nemůže být ospravedlněním přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatelky a jejích nezletilých dětí.

[23] Správní orgány vyšly z toho, že stěžovatelka neztrácí možnost si o pobytové oprávnění požádat po uplynutí zkušební doby podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Podle kasačního soudu však nelze předvídat, že neudělení přechodného pobytu a vycestování stěžovatelky zpět do Vietnamu bude mít skutečně dočasný účinek, protože získání pobytového oprávnění v budoucnu nemá stěžovatelka nijak zaručeno (srov. rozsudky ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 – 40, a ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 – 28).

[24] Správním orgánům bylo zřejmé, že stěžovatelčin syn neumí číst a psát vietnamsky a pouze se domluví. Totéž pak musí platit o jeho mladší sestře, která se také narodila v ČR, ačkoliv občanství má vietnamské. Úvahy týkající se vztahu obou dětí k zemi původu stěžovatelky jsou pouze obecné a jejich jazykové znalosti nejsou zohledněny vůbec.

[25] I kdyby kasační soud připustil, že stěžovatelčina dcera má v zásadě sdílet její osud a odcestovat s matkou do Vietnamu, nelze totéž říci o synovi stěžovatelky. Pokud jde o závěr, že stěžovatelčin syn může být v péči své babičky, která má platné povolení k pobytu, pak v rozhodnutí správních orgánů absentuje hlubší úvaha nad reálnou možností takového postupu s ohledem na zdravotní stav jak stěžovatelčina syna, tak jeho babičky. Pokud jde o poukaz na zdravotní stav syna, pouhé konstatování, že ADHD je ve Vietnamu léčitelné (byť s obtížemi), není dostačující. Správní orgány byly povinny vyhodnotit závažnost poruchy, její momentální stav a způsob léčení a zasadit ji do celkového kontextu spolu s dalšími dostupnými informacemi. Nejvyšší správní pak také nesdílí názor správních orgánů a krajského soudu, že o stěžovatelčina syna může pečovat jeho otec. Ze správního spisu totiž vyplývá, že otec o něj nejeví nejmenší zájem. Jak sám vypověděl, se synem se nestýká, nezná datum jeho narození ani neví, jakou navštěvuje školu.

[26] Nejvyšší správní soud shrnuje, že závěr o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nemá oporu v obsahu správního spisu, resp. byl učiněn bez toho, že by byla celá řada skutečností, která v řízení vyšla najevo, podrobněji zkoumána. Správní orgány i krajský soud tak v konečném důsledku pochybily, pokud v napadených rozhodnutích nadřadily veřejný pořádek nad nejlepší zájem stěžovatelčiných nezletilých dětí a ochranu soukromého a rodinného života.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem existovaly důvody pro zrušení

rozhodnutí žalované, zrušil Nejvyšší správní soud i toto rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. Žalovaná se v dalším řízení bude zabývat nejlepším zájmem stěžovatelčiných nezletilých dětí, jemuž na základě učiněných skutkových zjištění přiřadí konkrétní obsah. Vezme tak do úvahy zejména věk dětí, jejich jazykové znalosti, míru integrace v ČR a v případě stěžovatelčina syna také jeho občanství a duševní onemocnění. Za tím účelem si opatří i další podklady, z nichž lze tato kritéria podrobněji zjistit a zkoumat. Teprve poté, co učiní nejlepší zájem dětí středobodem svých úvah, může hledat rovnováhu mezi protichůdnými zájmy a rozhodnout, který z těchto zájmů lze upřednostnit.

[28] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud o nákladech řízení o kasační stížnosti a také o nákladech řízení před krajským soudem, pokud rozhodnutí žalovaného zruší. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší náhrada nákladů řízení. Žalovaná ve věci úspěch neměla a Nejvyšší správní soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[29] Stěžovatelka v řízení před krajským soudem uhradila soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za podání žaloby a ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka byla zastoupena advokátem, jehož odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), sestává ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) ve výši 4.200 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] a paušální náhrady výdajů advokáta ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovatelka také uhradila soudní poplatek ve výši 5.000 Kč za podání kasační stížnosti. Odměna jejího advokáta za řízení o kasační stížnosti sestává z jednoho úkonu právní služby ve výši 3.100 Kč a paušální náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč. Jelikož stěžovatelka podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti po zahájení řízení, náleží jejímu advokátovi též náhrada za jeden úkon právní služby ve výši jedné poloviny, tedy 1.550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč. Odměna advokáta za řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem zvýšená o 21 % DPH tedy činí 12.161 Kč a celková náhrada nákladů řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem 21.161 Kč.

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu